

## Beoefen de gaven van de Geest in liefde

Lees 1 Corintiërs 13:1-13 (NBG-vertaling).

**1 Corintiërs 13:1** *Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal.*

Zoals Paulus de Corintiërs in hoofdstuk 8:1-3 vermaande dat kennis zonder liefde tot niets leidt, zo maakt hij duidelijk dat geestelijke gaven zonder liefde geen waarde hebben. Paulus stelt zichzelf daarbij als voorbeeld waarschijnlijk om de vermaning minder hard te laten overkomen. Het spreken in tongen/talen is niet een bestaande taal van mensen maar een genadegave van God. Het gaat hierbij niet om een aangeleerde talenkennis, maar om een wonder, waarbij de Heilige Geest de spreker woorden in de mond legt die deze niet begrijpt, maar wel een bestaande taal vormen.

Wanneer de gave van tongen/talen wordt gebruikt als een gebeds-taal, behoeft het niet persé om een aardse taal te gaan, maar kan de Geest blijkbaar inspireren tot het spreken in een hemelse taal, die alleen door God en Zijn engelen wordt begrepen. De gedachte dat engelen een eigen hemelse taal hebben om met elkaar te communiceren, vinden we ook in sommige Joodse tradities.

Wanneer eigen eer en zelfbevestiging de motivatie zijn voor het uitoefenen van de gave van tongen/talen, dan heeft dit spreken geen enkele waarde. Paulus gebruikt in dit verband de woorden *'galmend koper en een rinkelende cimbaal'*. Bij koper en cimbaal moeten we denken aan muziekinstrumenten die in het heidendom dikwijls werden gebruikt om in een toestand van trance te geraken. Het spreken in aardse of hemelse tongen/talen zonder de motivatie van de liefde is niet meer waard dan het dreunend ritme van instrumenten. Dus veel lawaai en geen inhoud.

**1 Corintiërs 13:2** *Al ware het, dat ik profetische gaven had, en alle geheimenissen en alles, wat te weten is, wist, en al het geloof had, zodat ik bergen verzetten, maar ik had de liefde niet, ik ware niets.*

Wat geldt voor de gave van tongen/talen geldt ook voor de andere genadegaven, zoals wijsheid, kennis, geloof, gaven van genezingen, werking van krachten, profetie en onderscheiden van geesten (1 Corintiërs 12:7-11).

Wie dergelijke gave bezit, maar niet gemotiveerd wordt door de liefde, die is 'niets' in Gods ogen. Paulus noemt nu eerst die gaven die met openbaring te maken hebben. *'Profetie, en dan volgt alle verborgenheden en kennis'*. Het verstaan van *'geheimenissen of verborgenheden'* wordt in verband gebracht met het verstand van Gods wijsheid. De verborgenheden zijn de onderdelen van Gods heilsplan die voor niet-geestelijke mensen onbekend blijven, maar die door de Heilige Geest aan de gelovigen worden geopenbaard (**Romeinen 16:25,26; Efeze 3:3-5; Colossenzen 1:26; 2:2,3**)

**1 Corintiërs 13:3** *Al ware het, dat ik al wat ik heb tot spijs uitdeelde, en al ware het, dat ik mijn lichaam gaf om te worden verbrand, maar had de liefde niet, het baatte mij niets.*

De volgende handelingen lijken aan de buitenkant liefdewerken bij uitstek. Paulus vraagt echter om motivatie. De woordkeus: *'indien ik al mijn bezittingen als voedsel geef'* herinneren aan de woorden van de Here Jezus aan de rijke jongeling (Mattheüs 19:21 en Lucas 12:33). De Here Jezus doorzag dat veel van zijn tijdgenoten bij het uitdelen van voedsel aan de armen een onjuiste motivatie hadden, namelijk om roem van mensen te krijgen (Mattheüs 6:2)

Het volgende liefdewerk *'indien ik mijn lichaam overgeef...'* heeft betrekking op het opofferen van het eigen leven in de dienst van het Evangelie in navolging van de zelfovergaven van de Here Jezus. In Paulus leven vinden we daarvan voorbeelden. Wanneer het motief achter een dergelijke zelfopoffering niet werkelijk liefde is, maar bijvoorbeeld eerzucht of eigen verdienste, *'doet het mij geen enkel nut'*. God zal daarvoor zeker geen beloning geven.

**1 Corinthiërs 13:4** *De liefde is lankmoedig, de liefde is goedertieren, zij is niet afgunstig, de liefde praat niet, zij is niet opgeblazen.*

Dit hoofdstuk, en de verzen 5 en 6, is beroemd geworden vanwege zijn beschrijving van de liefde. De liefde wordt in de volgende verzen gepersonifieerd. Dit is begrijpelijk, want het gaat om mensen, Corinthiërs, die vanuit deze liefde moeten leven. Paulus beschrijft twee positieve eigenschappen van de liefde. Zij *'is lankmoedig'* (geduldig, verdraagzaam) en zij *'is goedertieren'* (vriendelijk, vol van goedheid). Beide eigenschappen komen wij in Romeinen 2:4 tegen als kenmerken van Gods liefde.

Hij stelt Zijn toorn uit (verdraagt de zondige mens) en blijft zegenen in de verwachting dat de mens zich bekeert. Dergelijke eigenschappen worden ook van de gelovigen verwacht, die immers zelf als eersten Gods genade en liefde hebben ontvangen

(Efeze 4:2). Dan laat Paulus in ontkennende bewoordingen zien wat de liefde niet is. De woorden zijn toegesneden op het gedrag van de Corinthiërs. *'De liefde is niet naijverig'* verwijst naar de naijver of jaloezie en twist die in hoofdstuk 3:3 zijn genoemd. Paulus wil aangeven dat de Corinthiërs een houding hebben die zichzelf vanwege hun geestelijke gaven belangrijker vinden en menen anderen niet nodig te hebben (lees ook hoofdstuk 12:12 en 2 Corinthiërs 10:12). Het gaat om gedrag dat niet gericht is op de opbouw van de gemeente, maar dat de aandacht op zichzelf wil richten. *'Zij is niet opgeblazen'* herinnert aan Paulus verwijten in hoofdstuk 4:6, 18,19; 5:2; 8:1 en 2 Corinthiërs 12:20. Daaruit kunnen wij opmaken dat de Corinthiërs trots zijn op hun eigen geestelijke ontwikkeling en zich soms zelfs verheven voelen boven de apostel.

**1 Corinthiërs 13:5** *Zij kwetst niemands gevoel, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij rekent het kwade niet toe.*

*'Zij gedraagt zich niet onwelvoegelijk'* (onfatsoenlijk) zal verwijzen naar het wanordelijke, onfatsoenlijke gedrag van sommige gelovigen in de samenkomst. Zij eisen alle aandacht van de gemeente op door in de samenkomst hardop in tongen/talen te bidden. Verder kunnen we denken aan de onfatsoenlijke

behandeling van de armen tijdens de maaltijd van de Heer (hoofdstuk 11:22) en de onfatsoenlijke hoofdtooi van sommige vrouwen in de samenkomst.

De woorden *'zij zoekt zichzelf niet'* (Filippenzen 2:3,4; 3:21) hebben betrekking op zelfzuchtige gewoonten, zoals die van sommige Corinthiërs bij de maaltijden. Zij eten vlees uit de afgodentempels zonder erop te letten wat voor gevolgen dit voor pasbekeerde gelovigen heeft.

Voor de uitdrukking *'zij wordt niet verbitterd'* (zij laat zich niet door toorn prikkelen) vinden we geen betere verwijzing in deze brief. *'Zij rekent het kwade niet toe'* zou voor wat betreft de gemeente van Corinthe betrekking kunnen hebben op hoofdstuk 6:1-9, waar Paulus de gelovigen vermaant om liever onrecht van elkaar te verdragen dan bij een wereldse rechtbank recht te zoeken.

**1 Corinthiërs 13:6** *Zij is niet blijde over ongerechtigheid, maar zij is blijde met de waarheid.*

Dan volgen twee elkaar aanvullende typering van de liefde. Zo wordt de eerste zin *'zij is niet blij over ongerechtigheid'* verduidelijkt door de tweede *'maar zij is blijde met de waarheid'* is in dit verband het Evangelie (2 Corinthiërs 13:8; Galaten 3:1; 5:7; Efeze 1:13; Colossenzen 1:5; 2 Thessalonicenzen 2:10,12). De woorden *'zij is blijde met de waarheid'* houden dus in dat de door liefde gedreven gelovige zich verheugt wanneer hij het Evangelie verkondigt en de waarheid ervan uitwerkt in het dagelijkse leven.

Tegenover *'de waarheid'* staat hier *'de ongerechtigheid'* (Romeinen 1:18). Zij omvat niet alleen de zonde en het onrecht dat door elk mens persoonlijk wordt gedaan, maar tevens alles wat aan het Evangelie tegengesteld is, zoals bijvoorbeeld heidendom, oorlogen en onderdrukking. Een gelovige die door de liefde wordt gemotiveerd, heeft verdriet over al deze liefdeloze dingen.

**1 Corinthiërs 13:7** *Alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verdraagt zij.*

De opsomming van kenmerken van de liefde wordt min of meer met dit vers beëindigd. De gelovige, die door de liefde wordt gedreven, verdraagt allerlei moeiten ter wille van de verkondiging van het Evangelie en ter wille van de redding van anderen. De zinsneden *'alles gelooft zij'* en *'alles hoopt zij'* hebben betrekking op het christelijke geloof en de christelijke hoop (Hebreeën 11:12). Het gaat hier dus niet om goedgelovigheid en optimisme of een positieve instelling ten aanzien van de ander, maar om een vast geloof in de Here Jezus en een vaste hoop op de toekomstige heerlijkheid. Liefde, geloof en hoop vinden we in deze typisch christelijke betekenis behalve in vers 13 ook in 1 Thessalonicenzen 5:8. Deze interpretatie wordt nog eens bevestigd door *'alles verdraagt zij'*. Het gaat erom te midden van vervolgingen en lijden het geloof te blijven richten op de heerlijke toekomst die begint met wederkomst van de Here Jezus.

**1 Corinthiërs 13:8** *De liefde vergaat nimmermeer; maar profetieën, zij zullen afgedaan hebben; tongen, zij zullen verstommen; kennis, zij zal afgedaan hebben.*

Paulus stelt hier het blijvend karakter van de liefde (zij is uiteindelijk één van de wezenskenmerken van God) en de voorbijgaande aard van de geestesgaven tegenover elkaar. Let wel, Paulus zet niet de liefde tegenover de geestesgaven zelf, maar vergelijkt alleen de tijdsperioden waarbinnen ze hun plaats hebben. De Heilige Geest is, met de door Hem uitgedeelde gaven, het onderpand van de toekomstige volmaakte heerlijkheid (2 Corintiërs 4:5; Efeze 1:13,14). De gaven hebben daarom in het heden hun betekenis en zijn in deze tijd belangrijk. Wanneer echter het volmaakte is gekomen en *'God is alles in allen'* dan zijn deze gaven tot stichting van de gemeente niet meer nodig.

Als eerste noemt Paulus nu een gave die hijzelf als erg belangrijk beschouwt voor de opbouw van de gemeente, namelijk profetie, *'hetzij profetieën, zij zullen overbodig gemaakt worden'*. In de toekomstige tijd, waarin de gemeenschap tussen God en de gelovigen volmaakt is, is profetie niet meer nodig.

Dan volgt er voor de Corintiërs iets belangrijks namelijk het spreken in tongen/talen. Paulus stelt dat je dit niet meer nodig hebt in de eeuwige heerlijkheid, omdat er dan een volmaakte communicatie tussen God en de mens is gekomen. De gave van *'kennis'* stond bij de Corintiërs eveneens hoog aangeschreven. Maar wanneer wij volmaaktheid zullen kennen, is openbaring van kennis niet meer nodig.

### **1 Corintiërs 13:9** *Want onvolkomen is ons kennen en onvolkomen ons profeteren.*

In dit vers begint Paulus uit te leggen, waarom de gave van profetie zullen ophouden na de wederkomst van de Here Jezus, *'want wij kennen onvolledig en wij profeteren onvolledig'*. Van de totale rijkdom van Gods kennis en wijsheid wordt ons maar een gedeelte door de gave van kennis inzichtelijk gemaakt of door de gave van profetie geopenbaard. Deze onvolledigheid van kennis en profetie kan voor de mens ook onduidelijkheid inhouden.

### **1 Corintiërs 13:10** *Doch, als het volmaakte komt, zal het onvolkomene afgedaan hebben.*

*'Wanneer echter het volmaakte gekomen is'* kan alleen maar betrekking hebben op de tijd na de wederkomst van de Here Jezus. Dan zal alles wat onvolledig is, teniet gedaan worden, omdat niemand er meer naar vraagt. De gaven van de Heilige Geest, die functioneren in de gemeenschap tussen God en mens, zijn niet meer nodig wanneer er een volmaakte gemeenschap zal aanbreken. Wanneer de zon ten volle schijnt verdwijnt het schijnsel van de sterren.

### **1 Corintiërs 13:11** *Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, voelde ik als een kind, overlegde ik als een kind. Nu ik een man ben geworden, heb ik afgelegd wat kinderlijk was.*

Paulus illustreert vers 9 en 10 aan de hand van een gebruikelijk voorbeeld, namelijk het verschil tussen een klein kind en een volwassen man. Een klein kind praat, denkt op een manier die typerend is voor zijn leeftijd. Daar is niets verachtelijks of verkeerd aan. Paulus spreekt in de eerste persoon (ik), alleen om het voorbeeld te verlevendigen, niet om zichzelf in de uitwerking ervan als volwassene voor te stellen. *'Sinds ik een man geworden ben, heb ik weggedaan wat bij het kind hoort'*.

De volwassene spreekt, denkt en overlegt op een manier die bij de volwassenheid past, en het behoeft geen betoog dat het spreken, denken en overleggen van een volwassene op een hoger niveau ligt en dus volmaakter is. Zoals deze beide levensfasen van de mens verschillen, zo geldt dat ook voor de gemeente. Bij het stadium vóór de wederkomst van de Here Jezus behoren de gaven van het spreken met tongen/talen en van profetie en kennis. Het stadium na de wederkomst wordt gekenmerkt door een volmaakte gemeenschap met God.

**1 Corinthiërs 13:12** *Want nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen, doch straks van aangezicht tot aangezicht. Nu ken ik onvolkomen, maar dan zal ik ten volle kennen, zoals ik zelf gekend ben.*

Het gaat Paulus in deze beeldspraak om de beschrijving van twee heel verschillende levensfasen. Zo is er een vergelijkbaar verschil tussen de huidige bedeling (voor de wederkomst) en de toekomstige (na de wederkomst).

Dit vers herinnert aan Numeri 12:6-8. Daar wordt het verschil aangegeven tussen de profeten die door een droom of visioen openbaring van God ontvangen en Mozes die *'van mond tot mond'* met God spreekt en niet *'in een raadsel'*, dat wil zeggen *'in een raadselachtige toestand'*, de heerlijkheid van God ziet. De *'spiegel'* (2 Corinthiërs 3:18) heeft hier betrekking op de gaven van de Heilige Geest. Het beeld dat men in een *'spiegel'* ziet, is indirect en incompleet (men ziet steeds maar een gedeelte van wat men wil spiegelen). Maar vooral was het beeld van de toenmalige gepolijste bronzen spiegel veel donkerder en veel minder scherp dan de werkelijkheid. Dit geldt ook voor de geestesgaven. Zij laten ons slechts een gedeelte van Gods waarheid en heerlijkheid zien, waarbij ons ook vele dingen onduidelijk blijven

(2 Corinthiërs 5:7).

De uitdrukking *'in een raadsel'*, dat wil zeggen op een raadselachtige wijze, moet niet zo worden uitgelegd dat de Heilige Geest bewust onduidelijk of raadselachtig zou willen zijn of dat de mens van Gods openbaring niets zou begrijpen. Dat het spreken van God moet plaatsvinden in de vorm van visioenen of woorden, die ons indirect

(via een omweg) iets van God openbaren, heeft als reden de onvolmaaktheid van de mens (de zonde en haar gevolgen).

Straks, na de wederkomst van de Here Jezus, zullen wij met een verheerlijkt lichaam Hem en de Vader zien en kennen *'van aangezicht tot aangezicht'*, dat wil zeggen direct, zonder tussenkomst van de gaven (1 Johannes 3:2).

In het tweede deel betreft dit kennen niet alleen het kennen van allerlei waarheden over God, maar ook het kennen van God zelf in een volmaakte relatie. Bij *'zoals ook ik gekend ben'* gaat het om Gods kennen van ons (Galaten 4:9; 2 Timótheüs 2:19). Dit gekend zijn door God heeft geleid tot onze bekering en redding.

**1 Corinthiërs 13:13** *Zo blijven dan: Geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde.*

Paulus trekt nu de conclusie uit het voorgaande gedeelte. De gaven van de Heilige Geest hebben hun plaats en hun betekenis tot aan de wederkomst van de Here

Jezus, maar de liefde *'blijft'* tot in eeuwigheid. Daarom moet de liefde ook nu reeds de

basis zijn van al het streven van de gelovigen, ook van hun streven naar geestelijke gaven (1 Corintiërs 14:1). Het opmerkelijke is dat Paulus hier niet alleen spreekt over de *'liefde'* als blijvend, maar ook over het *'geloof'* en de *'hoop'*. Deze drie worden veel vaker samen genoemd als basis van het christelijke leven (Colossenzen 1:4,5;

1 Thessalonicenzen 1:3 en 5:8; Hebrëeën 10:22-24), maar dan gaat het om het huidige leven. Volgens 2 Corintiërs 5:7 hoort geloof bij het heden en hetzelfde geldt voor de hoop (Romeinen 8:24). In de eeuwigheid is immers het einddoel van het geloof (het behoud) en van de hoop (de verheerlijking) bereikt. Wel kunnen wij *'geloof, hoop en liefde'* beschouwen als drie aspecten van de relatie met God die blijvend zijn. In de eeuwigheid krijgen geloof en hoop dan wel een ander karakter. De verzoeking en de spanning zijn eruit verdwenen, maar er blijft sprake van een vertrouwen op God

en van de verwachting dat er ook in de eeuwigheid een voortgaande creativiteit en ontwikkeling is.

Van deze drie is de liefde *'de grootste'*, omdat zij niet gericht is op het eigen heil, maar betrokken is op God en op het heil van de ander.

Rob Busser

Deels gebruik gemaakt van de uitgave 'Studiebijbel 1987'.